

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 23 серпня 1986 року

№ 101 (3764).

Ціна 2 коп.

МИ — ЗА МИР!

ПІДТРИМУЄМО ПРАЦЕЮ

Трудащі Кіровоградщини одностайно схвалюють Заяву Генерального секретаря ЦК КПРС М. С. Горбачова по радянському телебаченню і заходи ЦК КПРС і Радянського уряду, що спрямовані на зміцнення миру і безпеки народів на всій планеті.

На підприємствах, у господарствах та організаціях області проходять мітинги, на яких їх учасники рішуче заявляють: «Ні — ядерній війні!», «Хай буде мир на землі!».

До редакції надходять повідомлення про те, як учасники мітингів гнівно засуджують агресивну мілітаристську політику американської адміністрації, висять свій посилений внесок у справу зміцнення миру.

Так, вчора до початку робочого дня на тракторній бригаді відділку № 1 колгоспу імені Леніна Вільшанського району відбувся мітинг. Виступили секретар комітету комсомолу господарства Ольга Кравець, механізатори Олег Бойченко, Віктор Фещевський.

Молодь заявила, що працюватиме ще краще і взялася того ж дня закінчити силосування кукурудзи.

Мітинги відбулися і в багатьох цехах та відділках виробничого об'єднання по сімках «Червона зірка». Конкретним внеском у зміцнення миру, як заявили у своєму виступі свердловальних МСЦ № 18, ветеран Великої Вітчизняної війни В. К. Хоменко, стане і те, що бригада термістів цеху, яку очолює О. Н. Михайлюк, підтримала ініціативу старшого майстра дільниці О. М.

Того дня люди збиралися на роботу трохи раніше звичайного. То тут, то там на просторому подвір'ї Гайворонського тепловозремонтного заводу гуртуються робітники. Вони обмінюються думками, жваво обговорюють Заяву Генерального секретаря ЦК КПРС товариша М. С. Горбачова по радянському телебаченню. Перед початком зміни тут відбувся мітинг. Його від-

крив секретар партійної організації заводу В. С. Кавка. Слово бере заступник секретаря комітету комсомолу заводу слюсар паливної апаратури Василь Завадський. Його знають усі як сумлінного працівника, кмітливого раціоналізатора. Нещодавно, наприклад, він модифікував диск феродо для широкої колії. Разпропозицію впроваджено у виробництво.

— Сміливий крок у зовнішній політиці зробили керівники партії і уряду аби зберегти нашу країну, та й увесь світ від трагедії, на яку штовхає міжнародний імперіалізм і в першу чергу адміністрація Сполучених Штатів Америки, — сказав Василь. — Закликаю весь колектив заводу підтримати миролюбиву політику партії самовідданкою працею.

І Віктор Гаврильченко, слюсар по ремонту екіпажної частини і слюсар-дизеліст Олексій Оржеховський говорили на мітингу про те, що не можна шкодувати сил аби тільки не було війни.

Один за одним виступають інші робітники. Вони закликають підвищувати продуктивність праці, поліпшувати якість ремонтних робіт — ділом відповісти на турботу партії про радянський народ, про збереження миру у всьому світі.

Не минуло ще й року, як Світлана Колісниченко прийшла працювати на кіровоградський завод «Червоний дзеркальник». Та вже з перших днів комсомолка зарекомендувала себе як сумлінна працівниця. Свої зміни завдання вона виконує на 120—130 процентів при бездоганній якості.

Фото В. ГРИБА.

СТАЛЬ НОВОЇ ПРОБИ

Кривий Ріг, 22 серпня. (Кор. РІТАУ М. Неклюдова). Двохсотмільйонна з початку виробництва тонна прокату видана сьогодні на металургійному комбінаті «Криворізьсталь» імені В. І. Леніна. Прокат

одержано з арматурної сталі нової марки, в якій підвищена міцність поєднується з стійкістю до низьких і високих температур, агресивних середовищ.

КОРМИ — ТУРБОТА КОМСОМОЛЬСЬКА

Поле нуртує

Завзяттям

Нинішнього року кормозаготівельникам господарств району згідно з планом належить закласти в кормові споруди 51539 тонн доброякісної силосної маси. Нині, коли на полях колгоспів і радгоспів повним ходом іде збирання кукурудзи на силос, в бетонні траншеї вже затрамбовано більше 30 процентів до плану цього позивного корму. Належний темп робіт забезпечує по-діловому налагоджене соціалістичне змагання кормозаготівельників, їх виробничо-технічне та побутове забезпечення. А звідси — вагома віддача праці. Скажімо, кормодобувні загони колгоспів «Комінтерна», імені ХХІ з'їзду КПРС та імені 40-річчя Жовтня з планами заготівлі силосної маси вже справилися наполовину. Старанно трудяться кормозаготівельники колгоспу імені Суворова. Тут поставили за мету завершити силосні жнива за десять днів, закласти в кормові споруди 5260 тонн маси до плану. Зараз заготовили її більше 2500 тонн.

{Наш кор.}

Бобринецький райсн.

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

«Буду маленьким директором!»

«Що б ти зробив, якби був директором?» Практика доводить — свої реальні можливості й здібності знає далеко не кожен. Непросто, виявляється, об'єктивно оцінити себе як організатора, виконавця, керівника... А робити це треба.

Якої думки про це молоді — робітники, інженерно-технічні працівники, службовці на сучасному високорозвиненому підприємстві? Розмову на кіровоградському заводі «Гідросила» з цього приводу наш кореспондент повіз з токарем дільниці по випуску сервоциліндра Ю. Бугайовим, наладчиком дільниці по випуску корпусу насоса О. Бикановим, майстром дільниці доробки О. Харченком та інженером-технологом технологічного бюро механоскладального цеху № 4 В. Федорченком.

КОР.: Отже, якби випала така нагода — стати чи й бути директором, ваші дії?

Ю. БУГАЙОВ: «Маленьким директором» має бути кожен, у першу чергу, по відношенню до себе, а згодом і до суспільства...

Спробую на прикладі своєї бригади довести, що це річ серйозна й потрібна. Можна підшукати вже спокійніших слів, а тоді, наприкінці минулого — початку цього року, були ми в по-літньому загоні. Загалом проблеми не виходили за межі нашого колективу. Окремі випадки порушень трудової дисципліни, та й халатне ставлення кількох членів бригади до своїх обов'язків, збої в роботі — ці «дрібниці», зрештою, привели до того, що назрівав конфлікт. Зі своєю робітничою совістю. Як? У нас? Невже? І так далі... Але ні напружена робота на початку року, ні пусконаладжувальні роботи, що проводилися саме в цей час, зрозуміло, ніяк не могли приховати того очевидного факту, що рівень самодисципліни значно впав. Були скликані збори. Хоч і вважалося, що вони — лиш бригадні, але запросили керівництво всього цеху.

Непросто було, як виявилось, критично, об'єктивно розібратися. Однак, це допомогло нам допомогти. Ми уважно вислухали претензії на свою адресу (нічим було крити вже факти недисциплі-

нованості), довелися погодитися й прогледіти сторони з аргументами про арітмію роботи ремонтних служб. Тому й вирішили: ще більше підвищити вимоги до своєї роботи, а хронічних порушників за клопотанням ради бригади виключити з її складу. Звичайно, ми програвли в боротьбі за людину, але в боротьбі за лад всередині колективу було зроблено рішучий крок уперед.

КОР.: А як же з повноваженнями «маленького директора», якому під силу вирішувати багато питань і в себе на місці — у бригаді, в цеху...?

Ю. БУГАЙОВ: Ми реалісти і розуміємо, що є межа тим повноваженням. Я, скажімо, як би не хотів сам особисто розв'язати проблему неякісного литва, що нахальство до нас, це мійку. Тут одніми репліками чи звертаннями до майстра та вищих начальників лізу не зарадимо. Так само з обладнанням. Стоять у нас «розумні» верстати, але ж і вони ламаються. А план не передбачає такого сумного фактора, як простій.

О. БИКАНОВ: Буквально злізти ота лаша розхлябаність, заорганізованість. Дрібниці, які нам і перші несутуть, і роботу. Якщо користуватися гією ж лексикою, — директувати у своїх душах хочуть не всі. Їх, бачу, що й не віють. Ог, хоча б просто. Чого стоїмо? Механіки, енергетики спокійно: «Пиши свою заяву оп в зошит». Думаєш, що-

го досить? Я вже чотири роки працюю тут, е, звичайно, прогрес, але напір як тоді заступав подеколи діло, так і нині. Перегоріла на пульті імпорного верстата лампочка. Не трагедія, можна поміняти на вітчизняну, але для цього треба міняти схему. Накреслили, як її там треба міняти і... забули.

Навіть якщо я проявлю свої організаторські риси працівника, не матиму остаточної впевненості, що ефекту досягну: дуже ще багато проміжних інстанцій, поки ідеї дано буде реалізуватися.

В. ФЕДОРЧЕНКО: Моя думка така: чим вище рівень власних повноважень тим ширше поле діяльності для кожного конкретного виконавця. Тому ставити питання так одностайно — гори може будь-хто рушити, вважаю, нереально. На сьогодні було б практично довести повноцінно виконувати лиш свої безпосередні обов'язки, але це роблять не всі, на жаль. А от у себе, якщо беремо за основу згадане формулювання про директора, думаю, бути таким можу.

Наладка теж може бути директором, між іншим, надасть тільки записати заявку — можна особисто й прослідкувати, аби її виконання не поклялося на перспективі невизначену. Тому в себе в цеху й працюю того ж — не імітації, а дії. Потрібно — налагоджую, потрібні — даю їй перестрою. Як технолог слідкую за дотриманням технологічних процесів. І все? Ні, хоч і тут не зводиться лише до періодичних контрольних перевірок. Сьогодні наладули тут той верстат, що мовчки стоїть поряд з працюючим. Але як його пускати у виробництво, якщо вже в проектній документації помітні «чорні діри»? Залишилося їм на бран? Як директор я думі мушу попередньо все підготувати. Так само й в інших справах — і оснащення замовити, і на наступний період проєк-

тування якихось доповнень чи удосконалень на працюючому обладнанні, і заключення про простоявання обладнання вчасно й високоякісно, тобто, і... Претензії до технолога будуть лиш тоді, якщо він погано працює. Саме тоді, коли не є маленьким директором на своєму місці. У протилежному випадку дійсний директор мусиме займатися замість справді пагомих загальнозаводських справ... питанням підтвердження інструменту наприклад.

КОР.: У чому бачите специфіку саме нашого цеху в перспективі нашої сьогоднішньої позови?

В. ФЕДОРЧЕНКО: Цех наш, дійсно, можна сказати, не має аналогів на підприємстві — він повністю комсомольсько-молодіжний. Тут, однак, є свої слабкі сторони. Одна позитивна деталь, так це те, що рівень загальної та професійної освіченості працюючих досить високий.

Але бачити на перспективу — це кожному дано. А в мене це в коді поведінки обов'язків. То чому ж не бути реформатором хоча б у себе на землі? Або хоча б організатором зміни, не такої дуже важливо — підкапати й допомогти комусь покосити його роботу. А випаємо вже спільно...

А якщо уявити себе ледь ж трохи масштабітним директором, то побудував би прикладно й таке питання чи фахово удосконалення ринку кваліфікацій працівників у нас в цеху. Підняти на курси — то лиш підвіра. Тут потрібні свої, підготовлені для роботи саме в МСЦ № 4 працівники. Тоді буде ефект.

О. ХАРЧЕНКО: Мені чалашпоси тільки додати, що як найближчий з «директорів» безпосередньо бачу всі слабкі місця. Це вже немало — бачити, що робити. Але ще краще мати помічників для подолання таких вузлів моментів. І серед молоді, в першу чергу. А це чинило не лише й мене: на недавніх зборах гостро ставили питання не лише з традиційних позивних тем (доцільність, побит тощо), але й виробничі. Люди в нас небайдужі.

А «ДУБЛЕР» І НЕ ДУМАВ ДІЯТИ

ЛЕКЦІЙНА
ПРОПАГАНДА

О ДРАЗУ СКАЖУ: мова піде про речі, далекі від гостросюжетної кінотематики (пригадайте фільм «Дублер починає діяти»). Бо, як сказано вище, в нашому сюжеті дублер діяти ніколи не збирався й не збирається. Більше того: в цій історії він і дублером став лише заради того, аби не діяти.

В Олександрійському райкомі ЛКСМУ України йас уже чекали: Геннадій Недобиткін, перший секретар, Алла Івахнюк — другий, Наталя Дейнега — тех. працівник райкому. Всі вони мають певний стосунок до нашої розповіді. Найперше через те, що їхні прізвища найчастіше (іноколи по два рази в один і той же день) зустрічаються у... «Книзі обліку прочитаних лекцій». Є така книжка у райкомі. Веде її Алла Івахнюк, керівник лекторської групи. Вони втроях складають половину лекторської групи Олександрійського РК ЛКСМУ України.

Здогадливи читач вигукнув би: «Ага! Все ясно...» Так, справді, далі мова піде саме про діяльність комсомольських лекторів Олександрійського району. І все вищесказане — ще тільки, як би мовити, прикраса...

В тому, то й справа, що на даному етапі нашої розповіді до повної ясності ще далеко. Перш за все неясною видається сама позиція райкому в підході до пи-

тань лекційної пропаганди. Втім, судіть самі.

ГОВОРІТЬ АЛЛА ІВАХНЮК: «Мені імпонує цього річного підхід до вирішення питань комсомольської політосвіти, рекомендований вищестоящими комсомольськими органами. Головного достоїнство в тому, щоб він спрямований проти формалізму, окупації вантажів в звітності, сприяє ініціативі кожного слухача й пропагандиста...»

Ці слова другого секретаря стосуються підготовки до нового навчального року в системі шкіл комсомольської політосвіти району. А з іншого боку — вона ж сама вже до питань лекційної пропаганди підходить формально. От і виходить, що, приміром, графік читання лекцій тут існує лише для проформи. За перші п'ять місяців року із 26 колективів та радгоспів району лише в двох було прочитано по одній лекції. Чим же пояснює це А. Івахнюк?

— Ми просто не встигаємо, — каже вона. — Бо ж в лекторській групі цього шість лекторів...

Логічно. Але, може, влітку лектори райкому комсомолу скаменували і взялися за роботу? Куди там!

— На літо, пояснила другий секретар, — ми вирішили лекції для молодих колективників не планувати зовсім. Щоб не відірвати їх від роботи в полі...

Найдивовижніше те, що не можна беззастережно твер-

дити, ніби в Олександрійському райкомі комсомолу зовсім не дбали про виховання молодих лекторів. Але ж де результати? Де ті лектори-початківці, які брали участь в районному конкурсі молодих лекторів? Адже, за словами самої А. Івахнюк, виступило двадцять чоловік. Де молоді вихованці школи молодого лектора Олександрійського радгоспу - технікуму, які теж брали участь в конкурсі? Про них просто забули. А можна ж було запросити хлопців та дівчат до співробітництва з лекторською групою райкому...

Тільки запрошувати цих молодих людей до співробітництва слід було б, на мою думку, за однієї умови: аби вони не запозичували деяких методів діяльності членів райкомівської лекторської групи. Зокрема, щоб до лекцій готувалися так як слід (адже не у всіх членів лекторської групи райкому є опрацьовані й прорецензовані тексти лекцій).

Щоб не забули проконсультуватися у довідників лекторів, чи варто читати по дві лекції під ряд в двох сусідніх районних організаціях, як це робить Г. Недобиткін та інші члени райкомівської лекторської групи (адже аудиторії можна, приміром, об'єднати). Щоб не сумнівалися стосовно того, чи можна записувати як лекцію черговий виступ комсо-

мольського працівника в первинній організації...

Певно, чимало є таких питань, відповідь на які прозвучить далеко не компліментом лекторській групі Олександрійського райкому комсомолу. І здавалось би, висновок з усього вищесказаного може бути один: виправляти недоліки якнайшвидше. Та тільки — о диво! — немає в цій історії, виявляється, ні недоліків, ні прорахунків. Бо й робота лекторської групи райкому комсомолу — суцільна фікція. Вона існує тільки на папері. А в дійсності є подвійна бухгалтерія і найгіршого гатунку дублерство.

Справа в тому, що всі члени лекторської групи райкому комсомолу є лекторами районної організації товариства «Знання». І ті лекції, які вписані в «Книзі обліку прочитаних лекцій» А. Івахнюк, так само зареєстровані й засвідчені путівками товариства «Знання». Тож і виходить, що всі недоліки в лекційній пропаганді серед молоді району, згадані тут, слід віднести до цього товариства. І лише одне звинувачення — в окупації вантажів й бездіяльному дублюванні (читай — паперотворчості) — адресуємо лекторській групі Олександрійського РК ЛКСМУ. Це щоб внести ясність в нашу історію про дублера, який і не думав діяти.

П. СЕЛЕЦЬКИЙ.
Олександрійський район.

РЕПОРТЕР

ЧОМУ САМЕ 24?

Новомірогородці пропонували різні версії, чому саме їхні земляки-кінолюбители назвали студію «Студія-24». Можливо, від кількості учасників творчого колективу? Ні. А може це пов'язано з датою створення чи строком існування, середнім віком учасників? Теж ні. Знати це може тільки кінолюбитель. Ініціатор і організатор любительської кіностудії інструктор РК ЛКСМУ Іван Бойко пояснює це професійно: 24 кадри — саме стільки в секунду «записує» кінозйомочний апарат.

Любительська кіностудія в Новомірогороді існує тільки другий рік. В архіві її сьогодні уже є один документальний фільм. Чому в архіві? Репортажно — хронікальні фільми живуть на екрані недовго. У кожного нового дня свої події, новини, імена. А цей відзнятий сюжет — хроніка-подія назавжди. Це вже історія трудящих Новомірогородського району. І якщо у 2000 році хтось поцікавиться, чим жили сьогодні їхні земляки, можна бути побачити унікальні кадри... До речі, у першому фільму кінолюбителів був справжній успіх — його переглянуло 50 тисяч глядачів.

Сьогодні «Студія-24» знімає хроніку комсомольських подій, уже пізніше збирає цікавий матеріал. Прем'єра нового фільму співпадає з важливою подією в житті районної комсомольської організації — звітно-виборною конференцією.

Наш кор.
Новомірогородський район.

ЧИЯ ВИШИВАНКА КРАЩА

Минулої суботи у Гайвороні відбулося районне свято народної творчості і квітів, що пройшло в рамках другого туру II Всесоюзного фестивалю народної творчості, присвяченого 70-річчю Великої Жовтневої революції.

Експонувалися найрізноманітніші вишиванки, полотна самодіяльних художників, оригінальні композиції квітів. Із усього цього розмаїття члени журі визнали найкращими рукоділлями С. Д. Осипчук із Долинівки, К. С. Остророську з Мерполя, Л. Д. Родоман із Бандурового.

Серед квітників найвище було оцінено роботи жителів Гайворона П. О. Фещука та Е. В. Оленської із Могильного.

Завершив свято великий концерт.

Н. ГВОЗДЬ.

2. ЧОРНОБИЛЬЦІ ЖИТИМУТЬ ТУТ

Поки що ці будиночки, надвірні прибудови, об'єкти культурно- побутового призначення й інші іменуються просто — майданчик. Долають, хіба що, — будівельний.

— А буде нове селище, яке нині зводять кіровоградці, мати свою власну назву? — питаю начальника штабу будови Володимира Ілліча Богоноса.

— Ні. Про зодич, що правда, залишиться спомин — вулиці будуть названі на честь країн з яких: можливо Світловодська, Ульяновська тощо. А ці сто вісімдесят будинків з їхніми подвір'ями зіллються з селом Сукачами і стануть одним із його районів.

Звідси вже можна уявити його. Нічого приховувати: буде різниця між цими будинками й тими, що підступають з боків і де давно чи недавно живуть сукачівці. Мабуть, так і має бути: хоч це будівництво ведеться й одним людьми, але житимуть тут геть різні люди. Навіть на одній вулиці будинки несхожі, не кажучи вже про сусідні. Цегляні, панельні — однотонні, строкаті; з мансардами і без; навіть входи й парканні різні. Видно, що потурбувалися й про настрій тих, хто незабаром тут поселиться.

Якби можна було подивитися на все згорі, будівництво відкривається кількома ділянками. Можна, скажімо, почати від вулиці Петровського — у цьому районі трудяться, наприклад, світловодчани. Про це оповідає й відповідна табличка. За іншими можливостями

стежити всю географію області й обласного центру — майбутній об'єкт і підрайон, що його здає. Генплани виступають об'єднання «Кіровоградоблаградбуд», комбінат «Кіровоградважбуд», об'єднання трест, трест «Кіровоградбуд», трест «Олександріарозрізбуд» та Світловодське виробниче об'єднання «Дніпроенергобуд».

Вони й зводять ці будинки згідно проектною документації, розробленої інститутом «Кіровоградрагпроєкт». Поруч зі світловодчанами мурують об'єднаннями «Кіровоградважбуд», «Кіровоградоблаградбуд» та «Олександріарозрізбуд». На тому ж другому боці — господарюють будівельники «Кіровоградважбуду». А між ними чи поряд з ними об'єкти соціально-побутового зводять субпідприємства — з тресту «Кіровоградспецбуд» по м. о. п. таж, чавуноливарного заводу, виробничих об'єднань «Друкмаш» і «Червона зірка», заводів «Гідросила» й радіовиробів. Але ці два розрізнені плацдарми постійно скооперовані — снують машини, автобуси, механізми. Робота не припиняється — години, відведені для обідів чи сніданків, складено за змішаним графіком.

Здалеку видніється на шоглі прапор трудової слави. Він повідомляє про чергового переможця змагання, що ведеться між виробничими підрозділами. Прапор піднято на честь бригади мулярів ПМК-133 товариша Скиданова, яка виборола першість у конкурсі серед бригад, що беруть участь у будівництві житла й об'єктів соціально-побутового призначення. Біля штабу — медпункт, харчовий комплекс. А далі — будинки, будинки, будинки.

Підмішавши до жовтої фарби коричневої, дівчина простує до ганку. Там лаштує драбину її напарниця по цьому боці будинку, обидві, видно, і поспішають а все ж роблять чітко, заочно, без метушні. Будинчок виходить чепурний, симпатичний, а треба не милуватися, а переходити он вглиб двору, до роботи біля сараю. Олену Чарторийську й Нелю Вершигору залишили тут, як кажуть, ставити крапку.

Тут на своїх чотирьох будинках та надвірних спорудах до них працюють будівельники з Ульяновської МПМК. Олена в Сукачах вже у другу зміну. — Я тільки-но прийшла працювати до колонії, а наступного дня — загальні збори. Начальник Апатолій Федорович Кобенко так підверто й спитав, хто хоче до Сукачів добровільцями. Особливо не розпитували — що воно тут за умови та на скільки, — одразу піднесли руки. Виявилось, наш, колонієвський трудовий десант у Сукачах вже побував: Олексій Соловей, Віктор Нерубай, Микола Оліхнович, Микола Смагін та Вадим Забуракий підмурок заклали й стіни зводили вже з 10 червня, із самого початку розгортання тут будівництва для переселенців. Але ж потрібні були люди швидше. Я, Люда Макоїда й Ві-

та Бакум першими тоді, 21 липня, викликалися, а потім нас підтримали ще інші. Не без того, щоб по-свійськи підтримати ентузіазм наших хлопців тут — вони почали з нуля (потім розповідали, як боязко було вганяти перший штик у землю на цьому пагорбі, порослому буйними травами). Вони почали, а ми маємо завершити.

Ульяновці, та перша чоловіча бригада, вже тоді визначилися — на її честь біля штабу було піднято перший зв'язаний прапор. І дотепер ідуть попереду. Була одна десятиденна зміна, люди повернулися до Ульяновки, а згодом приїхала друга. Усі дівчата, що починали в кінці липня, так само попросилися удруге. Бригадиром серед них — Терлецька Галина Василівна, жінку слухають — одне, що була бригадиром і в райцентрі, а друге, що як же не слухатися, коли й вона не втрималася — поїхала за бригадою на Київщину. Шпаклюють, фарбують, клеять шпалери — і ці чергові десять днів. Небагато залишилося, стараються добре. Он збоку вже готовий під здачу будинок. По-го так і називають — еталонний, все вдалося, як задумувалося спочатку. Тут теж були його майбутні жителі — дві жінки. Дякували дівчатам, що таке добро їм дарують.

У сусідній вулиці зв'язують свою роботу з їхньою онуфривці. Теж МПМК, от лише дівчат у них малувано. Зате хлопці стараються. *У людей біда — біда у нас. Іхати далеко, щоб

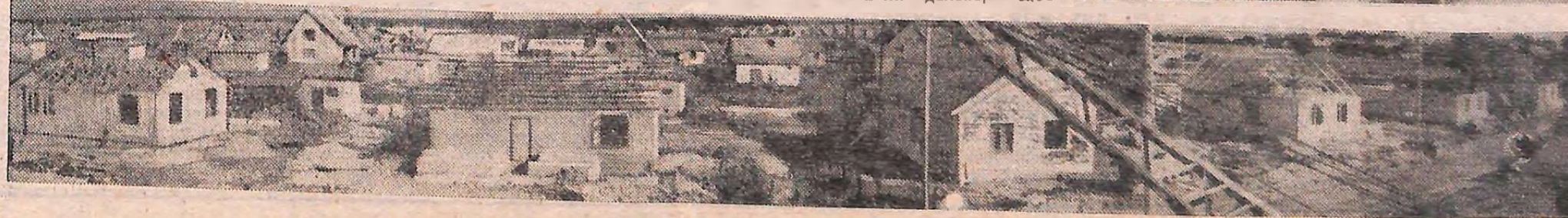
трохи менше гірких спогадів було у чорнобильців, щоб відчули вони себе так добре тут, як до того часу вдома». А тому М. Балабась.

І. Альшанов, В. Волошин, В. Письменний, М. Воловач та інші не рахуються ні з вихідними, ні з пільним часом, щоб лиш швидше, але й високоякісно завершити роботу. Вони, як і дівчата з Ульяновки, хочуть новоселам лиш добра.

Ще зустрічі, ще... Люди ясно дивляться на ближче майбутнє: пойдуть вони звідси, а натомість чимало малосформованих ву-

лицями ходитимуть чорнобильці і дякуватимуть невідомим їм будівельникам за дім, де буде нове життя. А поки що вони живуть в хатах сукачівців, в інших населених пунктах району, а згодом розселяться ширше — коли буде введено в експлуатацію і цих 180 будинків, і коли відділення Іванківського райкомбінату приєднається до села. Це буде десь на початку вересня, але, судячи з настрою самих будівельників, раніше.

І. КУЦЕНКО,
спецкор «Молодого комунар».

НЕМА РОДИНИ ЩАСЛИВІШОЇ

ДОЛІ
ЛЮДСЬКІ

Після закінчення середньої школи був такий заступник у Сленки — стати вчителькою. Отож і поїхала в Полтаву. Вже й перший вступний екзамени складала в педагогічному інституті. Та замість радості з кожним днем все більший неспокій огортав душу. У пам'яті все частіше зринали спогади про рідне село Млинок з чепурними хатами, захованими в зелених шатах садів. Щеміло серце: «А як же Микола? З ким погостити коли повернеться стомлений з роботи?»

Микола Коваль, стрункий чорнобровий юнак, шофер колгоспу «Україна», з самого дитинства не знав материнської ласки, не було й батька. Хлопець зін чесний, працьовитий.

— От комуся чоловік достанеться! — гомоніли до всього цікаві жіночки. Чула ті перешіптування й Оленка. Дружила з ним в школі. То чому ж не поговорила? Чому не відважилася навіть поцілувати його на прощання, адже розуміла, про що благав погляд його великих карих очей?

І таки не витримала Олена Павлюченко: Попросила свої документи та й повернулася в Млинок. Пішла працювати на тваринницьку ферму. Призначили її лаборанткою. Але що ж то за робота? Хіба тут можна довести Миколі, що й вона не з ледачих?

— Хочу бути дояркою, — звернулася до керівників господарства.

На той час на фермі була лише одна вільна група, та й то зовсім занехаяних корів. Покинула їх недбайлива доярка.

— Ой леле! — Мало не скрикнула дівчина, побачивши ту худобу. Відступила не стала. Тяжко напрудила руки, а надоліла до вечора всього 18 кілограмів молока від усіх тридцяти корів. Посилила догляд за тваринами. Старанно годувала, чистила їх, прибирала стійло. Надої помітно зростали. Під кінець року кожна корова давала вже по 15—16, а нагідка навіть по 20 кілограмів — найвищий показник по всій фермі!

Все частіше заглядав на ферму й Микола, прозоджав дівчину додому. Якось, прощаючись під крилатим явором, став радитися з нею, чи не перейти їй йому працювати на ферму.

Шість років минуло з того часу, як відлучало комсомольське весілля. Молоді придбали хатину, прибудували їй зсередини і зовні. Ще й паркан голубою фарбою помалювали. Щоб кожному видно було, що живуть тут дбай-

ферму, став працювати доярком. З того часу й змагаються вони за першість за перемінним успіхом. Минулий рік вони завершили майже тритисячними надоями. Обое беруть активну участь у громадській роботі.

Обое разом рекомендував райком комсомолу долав КПРС. В один і той же день збори партійної організації колгоспу «Україна» прийняли Миколу Коваль й Олену Коваль кандидатками в члени партії. Нещодавно молода сім'я

ливі господарі. Добре впорядкований город, великий садок. Все, що треба до столу, дає присадибна ділянка. У дворі гелкають гуси, кричуть качки, метушаться десятки курей. Можна тільки дивуватися, як молоді господарі астигають за всім отим доглянути.

— А в мене ж ось дві пам'ятки, — знайомить господаря зі своїми донечками, — Світлана й Ліля.

Старшенька Світланка діловито аставляє, що в них є ще й кролі. Їх годувє Ліля. А до Рябчика Ліля сама підходить боїться. Тому вони разом підносять йому бур'ян і водичку. Рябчик — це бичок.

Моторні дівчатка тільки й дивляться, чим би допомогти мамі чи татові. Що б ті не робили, вони вже тут як тут. Інколи, може, не стільки допомагають, як заважають. Та ні разу батьки не гримнули на них, а тільки дякують за послугу.

— Бо один раз крикнеш, — пояснює Микола, — і навів відб'єш природжений потяг до праці.

Точне слово «природжений». Бо тут уже нема чого роздумувати, в кого вдалися такі працьовиті діти. Адже в усьому колгоспі, либонь, не знайдеться сумлінніших працівників, ніж Микола й Олена Ковалі. Після одруження Микола таки перейшов на

В. РУДЕНКО.

Фото автора.

Онуфріївський район.

А ЯК ЖЕ ДІТИ?

Я прожив на світі вже немало літ. Бачив і війну, і розруху, і страждання людей. Хотілося б з сьогднішньою молоддю поговорити про відносини в сім'ї. Припала до душі мені гарна дічина, проста, матері моєї сподобалась. Одружилися, прожили десять років. Синови було вже сім, донечки чотири. І ось наше подружнє життя обірвалося, коли дружина сказала:

— Ти хороший, турботливий чоловік, не п'єш, не куриш. Але не люблю я тебе. Давай розлучимося.

Це як громом вразило мене. Любив я її і вважав себе щасливим.

— А як же діти?

— Твоя мама їх догляне...

Це було ще в 1930 році. Потім вона повернулася, просила, я пробачив зараді дітей. Та й зараз

— Ти хороший, турботливий чоловік, не п'єш, не куриш. Але не люблю я тебе. Давай розлучимося.

Це як громом вразило мене. Любив я її і вважав себе щасливим.

— А як же діти?

— Твоя мама їх догляне...

Це було ще в 1930 році. Потім вона повернулася, просила, я пробачив зараді дітей. Та й зараз

дивлюся, як деякі дуже молоді люди без належної відповідальності ставляться до долі своїх дітей. На мій погляд, на цю проблему більше уваги повинні звернути учні — психологи, соціологи. Дуже мало у нас є літератури на цю животрепетну тему.

Доброта, розум, відповідальність людини у сімейному житті — золоте джерело спокою і щастя люблячих людей.

А. ПОЗДНЯКОВ.
м. Кіровоград.

КИЇВ МОЛОДОЇ СІМ'Ї

ПОРАДИ

ЗРІЗАНІ КВІТИ

Ось кілька способів, які допоможуть живій оздобі всякого приміщення — квітам — довше залишатися свіжими, пахучими і красивими.

Якщо маємо перевозити квіти на велику віддачу, непогано огорнути їх папером (так зменшиться випаровування вологи), а кінці стебел вологою марлею або ж увіткнути їх у свіжий огірок чи картоплину.

Зрізані квіти не люблять занадто освітлених сонцем місць, переміщення і протягів.

Троянди довшо зберігатимуться, якщо кінці стебел занурити на пару хвилин до окропу, а у воду вази додати трохи кухонної солі. Доданий у воду цукор подовжить життя духмяному горощку, айстрам, петунії, ірисам, нарцисам.

У спеку до вази добре додати трохи льоду.

Прив'ялі лілеї, хризантеми й альпійські фіалки можна освіжити на короткий час помістивши в гарячу воду (надрізавши стебла), а згодом до вази з кімнатною температурою.

Якщо в дорозі квіти прив'яли, їх можна повністю занурити до вази з водою і тримати до повернення свіжості.

Іншим способом «оживлення» квітів є такий: занурити їх глибоко у воду, попередньо обгорнувши голівки м'яким папером і протримавши у холодному приміщенні. Вода має бути трохи теплішою кімнатної. Через дві-три години квіти оживуть.

ніа (хімічних сполук, що стимулюють виникнення раку), зокрема, радіоактивний полоній — він є першопричиною виникнення раку легень. Канцерогенні речовини містяться в організмі дітей, батьки яких курять.

Обдумайте це, курці! І знайте: якщо ви, розмірковуючи над прочитаним, викурили одну сигарету, ви скоротили своє життя на п'ять з половиною хвилин!

(За матеріалами журналу «Смена»).

ЛИСТ У НОМЕР

«Гуляти ходили втрюх...»

Була в мене близька подруга, з якою ділили і радощі, і печалі. Та ось вона познайомилася з хлопцем і скоро представила його мені. Я закохалася з першого погляду. Ще б пак: сильний, веселий, говіркий, вродливий, турботливий. Він, як кажуть, пилинки з Галки знімав, хоча був мрією багатьох дівчат: увесь у «фірмі», скоро буде помічником капітана... Словом, так тривало два місяці, гулять ходили втрюх, і я любила його. Щоразу після бару чи ресторану приїду і ридую в подушку: чого Андрій належить Галці? Чим я гірша?

Андрій мав іти в рейс, а після повернення одружитися з Галиною. Ця звістка мене приголомшила, і я розробила план їх сварки...

Місяці розлуки промайнули, і ось телеграма —

Андрій приїздить. Ми з Галею пішли його зустрічати, і я знала, що він не буде радий її бачити. Бо перед цим я Андрію написала, що Галка зраджує його, хоча знала, що дитина, котру вона чекає — Андрієва, що за час його відсутності вона нікуди не ходила, на жодну дискотеку.

І ось зустріч. Андрій сказав, що не хоче такої дружини, як Галка. І ми пішли з Андрієм удаох, залишивши Галку саму в чужому місті.

Щастя моє тривало всього п'ять днів, поки не з'явилися Андрієві батьки і не вилаяли його добряче. Після цього він хотів повернутися до Галини, та вона його не прийняла. Вона живе в його батьків, які від нього відмовилися. Андрій любить Галку...

А я собі місяць не знаходжу. Просила у Галки вибачення — вона не простила мені. Мені дуже тяжко, що я розбила любов, залишила дитину без батька. Хотіла б помирити Андрія і Галину. Але як?

Ірина.
А як ви, шановні друзі, оціните вчинки учасників описаної дівчиною історії? Чим тут можна зарадити справі?

МОЛОДІЙ ГОСПОДИНІ

СІК ТОМАТНИЙ

Для приготування томатного соку використовують стиглі непошкоджені помідори. Їх мийють, очищають від плодоніжок, розрізають на частини і протирають через м'ясорубку. Одержану масу підігрівують до кипіння і протирають крізь друшляк для віддалення шкірочки, насіння. Одержаний томатний сік зливають в емальовану посудину, кип'ятять 10-15 хвилин до повного зникнення піни, після чого обережно розливають у гарячому вигляді в підігріті парові або гарячою водою банки, закатують. У готовий томатний сік можна додати сіль з розрахунку 20 грамів на літр соку і за бажанням чорний мелений перець.

СЛИВИ В СИРОПІ

Сливи сортують, розрізають по борозенках на половинки і, видаливши кісточку, засипають цукром-піском з розрахунком 350-400 грамів на 1 кг підготовлених плодів.

Плоди з цукром старанно перемішують у тазі і дають вистояти 12 годин. Після цього таз ставлять на вогонь і підігрівують. Гарячу суміш розфасовують у банки дерев'яною або з нержавіючої сталі ложкою. Банки і кришки перед розфасовуванням старанно мийуть гарячою водою, а потім обдають

паром. Після заповнення банок сумішшю плодів і сиропу їх закатують.

ЯБЛУЧНИЙ СІК

Для приготування соку використовують ароматні кисло-солодкі яблука в осінньо-зимових сортах. Їх сортують, мийють, подірюють на м'ясорубці з крупною сіткою і подірену масу пресують. Вичавлений сік фільтрують крізь полотно або кілька шарів марлі, підігрівують в емальованому посуді до температури 80-85° С, розливають у банки, накривають кришками і стерилізують. Банки літрові — 15 хвилин, трилітрові — 20.

ЖЕЛЕ

З АБРИКОСІВ

Для приготування желе використовують ароматні лі абрикоси. Плоди сортують, видаляють плодоніжки і мийють. Видаливши кісточку, абрикоси укладають в емальований посуд, заливають водою так, щоб вона їх покрила, і варять до розм'якшення. Відвар проціджують крізь тканину, дають йому відстоятися і потім уварюють, весь час знімаючи шумовину, поки залишиться половина соку. Після цього в сік додають цукор і варять до готовності. Гаряче желе розливають у банки і закатують.

На літр соку потрібно 450-500 грамів цукру.

«Чума XX століття»

Так називають зарубіжні лікарі куріння. Останні дослідження вчених дають воістину страшні цифри впливу куріння на здоров'я.

95 процентів усіх хворих на рак — курці. Інфаркт міокарда вражає їх в 12 разів частіше, ніж тих, хто не палить. У світі щодня (щодня!) вмирає від куріння 2-3 чоловіки. 25 процентів шкідливих речовин, що містяться в

мерло від куріння 300 тисяч чоловік. Це в той час, що в цій країні курять «куського» 40 процентів чоловіків (у Франції — 60, а Японії — 70). У нас серед старшокурсників вузів курять: чоловіки — 90 процентів, жінок — 60. У зрілому віці ці цифри зніжуються відповідно до 40 і 10 процентів. Ясно: теж пер уже багатьом витримувати дим не дозволяють хвороби...

Прийнято вважати, що найшкідливіша речовина в тютюні — нікотин. Та крім нього, є ще 40 канцероген-

сигареті, згорають, 25 потрапляють до легень курця, 50 отруюють приміщення, де курять. Якщо в ньому знаходяться хворі на серце, перебування в диму може спровокувати в них приступ. Ризик виникнення раку легень у дружин курців у 2-3 вищий, ніж у жінок, чий чоловік не курить. Дружини курців помирають на чотири роки раніше середньостатистичних строків.

1977 року в США по-

Іван БРАТЧЕНКО

(Продовження. Поч. у №№ 94—96, 99 за 7, 9, 12, 19 серпня н. р.).

Так думав Арсен, лежачи в санітарній полку, про причини поразки в тому бою. Ці думки він висловлює і зараз, через десятиліття. Він не писав про це Державному Комітетові Оборони, не зустрічався з відомими воєначальниками, щоб поділитися своїми міркуваннями, але й зараз вважає, що в його думках є резон і якби в нас у 1941—1942 роках усі підрозділи діючої армії були оснащені цими найпростішими засобами, то ворожі танкові війська зазнали б набагато більших втрат.

* * *

Арсен занесли на носилках у вагон, поклавши на нижню полицю. Стояла спекота, у вагонах було душно, поранені естотали, у маренні шкрикували команди.

У тилу госпіталізованих розподіляють відповідно до їхніх поранень. Тут же, в санітарному поїзді, були білі і різноманітні поранення. У одного — шалка бинтів, у другого — накладені шини, третій — на шию. Медична сестра ледве встигала обходити всіх. То там, то там чулося: «Сестричко, води», і молоденька дівчина в білому халаті, у пов'язці з червоним хрестом, невтомно кидалась до безпомічних людей. Легше було тим, хто міг ходити: на великих шинках вони виходили з вагону на свіже повітря. Поранений у ногу Арсен не міг ходити. Ногою мучила біль, спека, важке повітря, температура. Боліла й голова, нило тіло — здавалося, що всередині все горить. Медсестра часом підносила йому воду у нещасному жерстяному кувалі. Він пив тепло, паче відігріту воду, але не міг освіжитися, втамувати спрагу. Рана загнілася, коліно напухло, нога не згиналася. «Який же я невезучий, — думав Арсен. — Війна тільки розгоряється, а мене вже трічі поранило й контузило...»

Ноді йому повільно, в дорозі були більше десяти днів. Засинав Арсен тільки під час руху поїзда — його заколювало, охоплювала дрімота. Паче пропалювався в сон, аднак до сну то одяг на йому горів і пече тіло, то жогось тягне за ногу. Ті, що виходили на шинках із вагону, поверталися з букетами квітів, які дарували їм на вокзалах. Квіти освіжали у вагонах повітря, легше дихалося. Арсен просив гілочку гвоздики, квіточку вдирав аромат і вніло, наморочилося у голову, засинав.

Так добирався до самого Сарануля, що на Камі, в Едмуртській АРСР. В Саранулі до поїзда подали маленькі автобуси, поранених виносили на носилках, розвозили по госпіталях.

У госпіталі Арсена постригли, перебинтували рану, перев'язали її клеєнкою (щоб вода не попала) і — під душі. Скупали, як малу дитину, занесли в палату. Та й поклали в госпітальні ді.

Госпіталь був у міській лікарні. Лежав Арсен на своєму нижньому ліжку (місце у палатах не вистачало і ставили двоярусні ліжка, на верхній поселяли ходячих поранених) і думав про те, скільки лиха і руйнувань принесла людям війна. Ну, нехай він, солдат, повинен нести військову службу. А та дівчина, що, не знаючи сполучки вдень і вночі, доглядала поранених у вагоні, а жінки-лікарі, фельдшер, медсестри, які падаючи з ніг, працюють у госпіталях? А школярі? Де вони зараз? Старшокласники пішли на війну, а молодші, відклали підручники, стали до перетатів, допомагають фронтові. Війна, війна. Воєнним крилом вона облягла мільйони людей. Особливо жалі дітей.

Думки про дітей виникали у дні, коли дівчатка і хлоп'ята приходили в госпіталь виступати з концертами художньої самодіяльності. Дивився на них Арсен і в думках переносився в рідну Голівківку, що лишлася далеко в тилу порога, думав про рідних, друзів, сусідів, про голівківську дітянину, яка позбавлена можливості вчитися, позбавлена щастя, живе під постійним страхом.

Більше трьох місяців Арсен пролежав у госпіталі. Репаноль, мазь Вишневського благотворно діяли на рану, з часом вона перестала гноїтися, почала заживати. Спочатку ходив на шпінках. Ходив і думав: що тільки робить війна з людьми — дорослі люди доводиться започати вчитися ходити, радіти, роблячи неспівні кроки. Коли рана почала гноїтися, наполовину тренувався, займався фіззарядкою — тільки б швидше стати у стрій. Ніж у нього не виходило з присіданнями: рана була під коліном і під час присідання шкіра натягувалась, боліла не тільки рана, а й уся нога, із рани сочилась кров. Перестав. Аж поки зовсім не зажила рана. А як зажила — став присідати по 20—40 разів. Присідав і вранці, коли всі спроможні ходити вишківувалися в коридорі на фіззарядку, і вдень після «мертвої години», і ввечері, перед сном.

— Любив я робити «гранд-пліє», — розповідає Арсен. — Що це таке? По-російськи означає «велике присідання». На ній вправі напозлягала медсестра, яка проходила з нами фіззарядку. До війни вона вчилась у Москві в балетній школі, а коли почалася війна — залишила балет, пройшла прискорені курси медсестер. Дуже допомогло мені не балетне коліно, «велике присідання».

(Далі буде)

УВАГА, КОНКУРС!

ЦК ВЛКСМ, КМО СРСР, БММТ «Супутник» ЦК ВЛКСМ, редакція ілюстрованого додатку до газети «Комсомольская правда» тижневика «Собеседник» спільно з видавництвом ЦК КПРС «Плакат» оголошують на сторінках тижневика «Собеседник» Всесоюзний конкурс молодіжного плакату, присвячений XX з'їзду ВЛКСМ.

Мета конкурсу — посилення мобілізуючої ролі політичного плакату у вирішенні соціально-економічних і виховних завдань, залучення нових творчих сил до створення ефективних форм і засобів агітаційно-образотворчого мистецтва.

Для визначення кращих плакатів, що надійдуть на конкурс, організується журі з представників організації — установників конкурсу. Планується також створити читальне журі. думка якого відзначатиметься підрахунком голосів, відданих за представлені на конкурс і опубліковані на сторінках «Собеседника» плакати.

Умови конкурсу. У ньому можуть взяти участь

професійні і самодіяльні художники, студенти і викладачі художніх навчальних закладів, творчі колективи молодих художників.

Строки проведення конкурсу — до 1 жовтня цього року. Підсумки конкурсу будуть підбиті і опубліковані до дня народження Ленінського комсомолу — 29 жовтня 1986 року.

На конкурс представляються оригінальні плакати, виконані гуашшю, темперою, способом фотомонтажу чи іншою художньою технікою, у придатному для друку вигляді, на цупкому картоні, органі чи іншій міній основі форматом 70x100 чи 60x90 сантиметрів.

Конкурсні роботи направляються за адресою:

101484, ГСП-4, Москва, ул. Новослободская, 73, редакція еженедельника «Собеседник».

На зворотному боці плаката вказується шифр (цифровий код). До роботи додається зашпечатаний конверт, на якому вказується той же шифр. У конверт вкладається аркуш, де вказано прізвище, ім'я, по батькові, рік народження, освіта, місце роботи чи навчання, а також точна поштова адреса автора (всі дані вказуються повністю).

Роботи на конкурс представляються до 1 жовтня 1986 року включно. Плакати, відправлені після вказаного строку, який вказується за датою на штемпелі пошти, чи такі, що не відповідають умовам конкурсу, журі не розглядає.

Враховуються підгуки читачів, відправлені в редакцію «Собеседника» не пізніше 15 жовтня 1986 року.

Плакати, що надійшли на конкурс, не рецензуються, назад авторам не висилаються, але можуть бути

зберігані в оргкомітеті конкурсу (за вказаною вище адресою).

Підсумки конкурсу будуть опубліковані на сторінках тижневика «Собеседник».

Для переможців і лауреатів конкурсу встановлюються такі нагороди:

одні дипломи I ступеня I призи — до 120 карбованців;

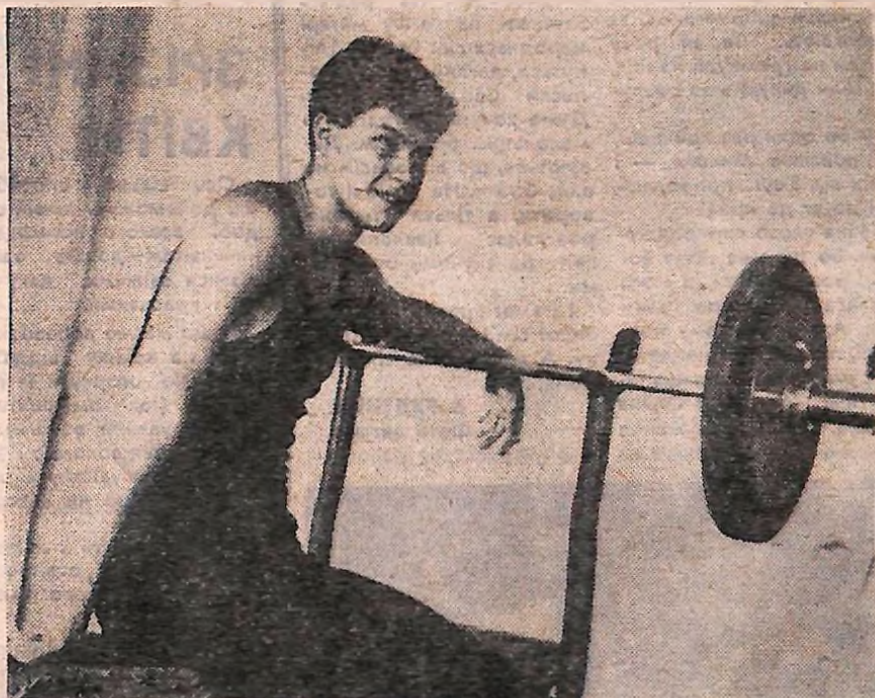
два дипломи II ступеня I призи — по 100 карбованців;

три дипломи III ступеня I призи — по 80 карбованців.

Крім цього, БММТ «Супутник» ЦК ВЛКСМ встановлює дві спеціальні премії у вигляді безплатних путівок у міжнародні туристські центри «Супутник» (Сочі) і «Гірські вершини» (Домбай).

Кращі плакати будуть випущені масовими тиражами видавництвом ЦК КПРС «Плакат», використані в альбомах, фолдерах, різних фотовиданнях, у вигляді ілюстрацій у молодіжних виданнях.

ОРГКОМІТЕТ КОНКУРСУ.

У курсанта Чернігівського вищого військового авіаційного училища Бориса Шестопалова зараз канікули. В спортзалі Кіровоградського заводу «Гідросила» він прийшов, щоб потренуватися разом з любителями спорту — колишніми товаришами по заводу, де працював слюсарем-ремонтником.

Фото В. ГРИБА.

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

КИРОВОГРАДСЬКЕ СПТУ № 14

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ

НА 1986—1987 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

на такі спеціальності:
НА БАЗІ 10 КЛАСІВ — швачка - мотористка, строк навчання — 1 рік, кравець чоловічого, жіночого та дитячого верхнього одягу, строк навчання — 2 роки, кравець верхнього одягу з уміньми роботи розкрій, строк навчання — 2,5 року, кравець легкого одягу, строк навчання — 1,5 року, перукар широкого профілю, строк навчання — 1,5 року.
До училища приймають юнаків і дівчат з освітою за 10 класів. Під час нав-

чання в училищі учням, які мають середню освіту, виплачується стипендія в розмірі 30 карбованців, а підмінникам навчання на 25 процентів підвищена. Учням по спеціальності швачка - мотористка з освітою за 10 класів, крім стипендії, проводиться доплата до тарифної ставки (мінімального окладу) робітника першого розряду — 40 карбованців.

Під час проходження виробничої практики на підприємствах учням всіх спеціальностей виплачується 50 процентів від заробленої суми. По закінченні

училища надається робота на Кіровоградському швейному об'єднанні, в рай(міськ)побуткомбіна та х, на фабриках підпошиву області.

Для навчання зі спеціальностей «Кравець верхнього одягу з уміньми роботи розкрій», «Перукар широкого профілю» приймають учнів тільки за направленнями рай(міськ)побуткомбінатів, фабрик підпошиву, комбінату «Промінь».

Училище має необхідну навчально-матеріальну базу, устаткування для пошиття сучасних моделей

Працюють гуртки художньої самодіяльності, атіт-бригада, спортивні секції, клуби «Здоров'я», «Атеїст», «У світі прекрасного», «Гармонія» та ін.

Сиріт та дітей з багатодітних сімей забезпечують гуртожитком.

Початок занять — 1 вересня.

Для вступу необхідно подати: заяву на ім'я директора, документ про освіту, довідку з місця проживання, шість фотокарток 3x4 см, медичну довідку (форма № 086/у).

По прибутті до училища слід пред'явити свідоцтво про народження і паспорт. Документи приймаються по 30 серпня за адресою: м. Кіровоград, вул. Гоголя, 79.

КИРОВОГРАДСЬКИЙ НАВЧАЛЬНИЙ КОМБІНАТ УПРАВЛІННЯ ПІДГОТОВКИ КАДРІВ ЦСУ УРСР

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ

НА 1986—1987 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

на денне і вечірнє навчання

на такі спеціальності:
бухгалтер, строк навчання — 8—10 місяців (ден-

не), 15 місяців (вечірнє), оператор обчислювальних електронно-клавіш-

них машин, строк навчання — 5 місяців. На курси приймають

осіб, які мають середню та восьмирічну освіту.

Навчання — платне.

Для вступу треба подати такі документи: атестат, характеристику, медичну довідку (форма № 086/у).

Адреса: 316050, м. Кіровоград, пров. Плетаний, 12. Телефон 3-10-39.

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітета ЛКСМ України.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:

316050, МПС,

м. Кіровоград,

вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-65; відділу робітничої молоді та внутрішньогосподарського життя, сільської молоді — 2-53-94; пропаганди, листів і масової роботи — 2-59-02; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патрістичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-53-22; оголошень — 4-28-96; інформаторської — 3-61-83.

Газета виходить з півторон.

Друкарня імені М. Димитрова

видавництва

«Кіровоградська правда»

Кіровоградського обласного

Компартії України

м. Кіровоград, вул. Гіттин, 2.

БН 00777.

Обсяг 0,5 друк. арн.

Індекс 61103.

Зам. № 455. Тираж 60 308.